

OCENE – ZAPISKI – POROČILA – GRADIVO

ZA PROFESORJEM JAKOPINOM (1921–2002)

Četrta številka Slavistične revije za letnik 2001 je bila posvečena visoki življenjski obletnici akademika Franca Jakopina, kakor revija po tradiciji počasti visoke obletnice svojih dolgoletnih sotrudnikov. Aprila letos nas je pet članov uredništva obiskalo slavljenca na domu v Ljubljani. Prinesli smo mu »Jakopinovo številko«, šopek cvetja in iskrene želje za dobro zdravje.

Leto poprej sva se vročega julijskega popoldneva s profesorjem srečala na Cankarjevem vrhu. Bil je prav mladeniško živahen, prepoten od hoje navkreber, v sami majici, s srajco čez ramena, pomagal pa si je z leskovko, očitno pobrano ob poti. S hojo da ima težave, je takrat potožil.

Aprila letos nas je profesor sprejel, sedeč na vozičku. Vedeli smo že, da je tako, a osemdesetletnika gotovo nismo obiskali kot betežnega in s tegobami zaposlenega človeka. »Svoje« številke je bil vidno vesel, čeprav smo z njo nekaj zamujali, na akademiji so ga počastili že prej.

Obiskovalci smo mu bili hvaležni, ker je sam poskrbel, da se je vljudnostni obisk povzdignil v doživetje. Saj je bilo znano, da je profesor Jakopin dober pripovedovalec: o slovitih osebnostih, posebej iz slavističnega sveta, je pripovedoval nadvse zanimive zgodbe, mnoge so prestopale iz anekdotičnosti v vredna pričevanja. A to se je – sem sprevidel takrat – dejansko ujemalo z njegovim posebnim darom, da je znal spretno izbirati vsakokratnemu poslušalcu in trenutku primerno temo. V dnevni sobi je imel na vratih – nemara knjižnih – omar v lepem, skoraj zbirateljskem redu nalepljene barvne fotografije obeh sinov z vnuki in bližnjimi. Vse potomstvo. Kakor nalašč za to, da steče pogovor o njih. A profesor nam je prihranil pozo vljudnega zanimanja za to, kako je s tem ali onim vnukom in kako je ponosen nanj. Razveselil (in osupnil) nas je z napetimi, malodane neverjetnimi zgodbami iz življenja očitno občudovanega in skrivnostnega, precej starejšega brata, ki ga je usoda revolucionarja iz konspirativnega beganja po evropskih deželah nazadnje odložila v državo prve socialistične revolucije, kjer si je pridobil zaslug in spoštovanje, seveda tudi doživel usodo osumljenca vohunstva in tam tudi končal svojo, pravzaprav pustolovsko življenjsko pot. Zgodbe, vredne najboljšega hollywoodskega scenarija za kak pustolovski film. Bilo je vznemirljivo.

Obdarjeni smo bili obiskovalci in poslovlili smo se – brez zle slutnje.

Profesor Jakopin je umrl v Ljubljani, 18. junija 2002.

Tomo Korošec
za uredništvo SR.